

hold, nemlig gennem Telefondirektørens Humanitet.

Dette har slet ikke været min Hensigt. Min Hensigt var at henlede Offentlighedens Opmærksomhed paa:

1) hvorledes et stort monopoliseret Aktieselskab, der staar i Kontraktforhold baade til Stat og Kommune, finder det forvarligt at lønne sit Personale;

2) at kritisere det overfor Kvinden saa almindelig anvendte Ansættelsesprincip, at de skal have Tilhold i deres Hjem, et Princip, der er ganske ødetæggende for alt kvindeligt Erhverv;

3) at paavise Hulheden og Humbugen i Telefondirektørens »humane« Betragtninger.

Dette har jeg gjort i det Haab at bidrage til — om aldrig saa lidt — at omforme de gængse Begreber paa dette Omraade.

Jeg er ganske enig med Frk. Daugaard i, at den direkte Vej til Forbedring gaar gennem de unge Pigers egen Aktion, men jeg har dog en grundet Formodning om, at en Kritik, som den af mig fremført, ikke vil være ganske virkningsløs som Støtte for en saadan Aktion, og den Haandsrækning — ikke nedladende — som udenforstaaende samfundsinteresserede Kvinder kan yde de direkte implicerede er meget værd.

Den Anklage, som Frk. Daugaard retter imod de unge Piger fra dannede Hjem og deres »forkastelige Snyltesystem« er i det store Hele meget velbegrundet; dog maa jeg tilføje, at der netop mellem Telefondamerne findes et meget ringe Antal af disse.

Frk. Daugaard berører desuden et andet Punkt i min Artikel, nemlig min Omtale af de Lønningsforhold og Ansættelsesforhold, der hersker i Aktieselskabet »De københavnske Sporveje«, om hvilke jeg udtalte mig anerkendende. Frkn. stiller i den Anledning to Spørgsmaal. Til det første af disse kan jeg svare Ja, til det andet Nej.

I modsat Fald vilde jo min Sammenstilling af de to Selskaber have været en Tilsnigelse, som jeg ikke ved, hvorfor jeg skulde gøre mig skyldig i.

Julie Arenholt.

Kbhvn., d. 4. Novbr. 1909.

Redaktionen har velvilligst tilladt mig at fremkomme med et Par Bemærkninger til ovenstaaende:

1) I sin første Artikel taler Fru Arenholt flere Gange til Telefondirektørens Samvittighed som Arbejdsgiver, og den direkte Henstilling til Direktøren om »ikke at betænke sig paa at forlænge Arbejdstiden til 7 eller 8 Timer og saa samtidig forhøje Lønnen, saaledes at Kvinderne paa hans Arbejdsplads kan leve af deres Løn« forekommer mig at berettig min Opfattelse af hvilken Vej til Forbedring Fruen i denne sin Artikel paapeger.

2) Jeg har gennem mine Udtalelser ikke villet antyde, at Fru Arenholts Kritik af disse Forhold vilde være »ganske virkningsløs«, og det synes mig ogsaa, at jeg tilstrækkelig tydeligt har pointeret, at det ikke er den Haandsrækning, jeg har kaldt for nedladende, som i saadanne Tilfælde ydes af samfundsinteresserede udenforstaaende Kvinder.

3) Fru Arenholt hævder i sin første Artikel, at »Selskabet ønsker at beskæftige unge Piger af de bemidlede Klasser, for hvem de 30 Kr. om Maaneden kun skal være Paaklædnings- og Lommepenge.« Jeg sluttede deraf, at disse unge Piger, — hvis Snylten paa deres Medsøstre jeg har angrebet, — just maatte være stærkt repræsenterede blandt Telefondamerne.

Med Erfaring for hvilke Masser af Tilbud, der altid er forhaanden, naar denne Arbejdskraft efterlyses, har jeg fortolket »ønsker at beskæftige« som »beskæftiger«.

Da jeg heller ikke ved, hvorfor Fru Arenholt i sin Sammenstilling af de to Selskabers Lønforhold skulde gøre sig skyldig i nogen Tilsnigelse, har jeg ikke stillet mine Spørgsmaal med dette for Øje.

Kr. 1000 plus Tantieme til en Lærling — ligegyldigt af hvilket Køn — forekom mig at være uforstaaelig gunstige Vilkaar. Jeg formodede derfor, at en Misforstaaelse, som det var i alle Parter Interesse at faa opklaret, var til Stede. At min Formodning herom ikke var ugrundet, viser følgende Svar, som jeg fik paa en mundtlig Forespørgsel, stillet til Hr. Direktør Nørregaard, angaaende Ansættelsesprincipperne i »De københavnske Sporveje«.

»Reglen er, at vi forlanger 2—3 Aars Kontor-Uddannelse; men her findes Undtagelser, hvor vi gennem personligt Be-